

ÜLEMINEKUAASTAD

VAHEMERE ääres reisides oli Jeesus hoolikalt jälginud inimesi, keda ta kohtas, ja vaadelnud maid, mida läbis, ning umbes sel ajal jõudis ta ka lõpliku otsuseni, kuidas veeta ülejäänud osa oma maisest elust. Ta oli üksikasjalikult kaalunud ja nüüd lõplikult heaks kiitnud kava, milles oli ette nähtud tema sündimine Palestiinas juudi vanematest. Seepärast pöördus ta meelega Galileasse tagasi, et oodata, millal algab tema elutöö avaliku tööõpetajana. Ta hakkas tegema plaane avalikuks elujärguks oma isa Joosepi rahva maal ning ta tegi seda omaenda vabal tahtel.

² Jeesus oli leidnud isiklike inimkogemuste tulemusena, et Palestiina on kogu Rooma maailmas parim koht, kus alustada oma maise elu viimseid peatükke ning etendada selle viimseid stseene. Esimest korda oli ta täiesti rahul oma tõelise olemuse avalikkuse ette toomise ja oma tõelise jumaliku identiteedi ilmutamise plaaniga kodumaal Palestiinas juutide ja paganate seas. Ta otsustas kindlalt lõpetada oma maine elu ja viia surelik elujärk lõpule samal maal, kus ta oli alustanud oma inimkogemust abitu imikuna. Tema elujärk Urantial oli alanud Palestiina juutide seas ja siin otsustas ta ka oma elu Palestiinas ja juutide seas lõpetada.

1. KOLMEKÜMNES ELUAASTA (24. A PKR)

¹ Olles Gonodist ja Ganidist Charaxis (detsembris 23. a pKr) lahkunud, pöördus Jeesus Uuri kaudu tagasi Babüloni, kus ühines Damaskusesse suunduva kõrbe caravaniga. Damaskusest läks ta Naatsaretti, peatudes ainult mõneks tunniks Kapernaumas, kus ta külastas Sebedeuse perekonda. Seal kohtas ta ka oma venda Jaakobust, kes oli juba mõni aeg tagasi tema asemel Sebedeuse paaditöökojas tööle asunud. Vestelnud Jaakobuse ja Juudaga (kes samuti juhtus Kapernaumas olema) ja andnud vend Jaakobusele üle väikese maja, mis Johannes Sebedeusel oli õnnestunud osta, läks Jeesus edasi Naatsaretti.

² Vahemere-reisi lõppedes oli Jeesus saanud piisavalt raha, et katta oma elamiskulud peaaegu avaliku teenistuse alguseni. Kuid peale Sebedeuse Kapernaumast ja sel erakordsel reisil kohatud inimeste ei teadnud maailm tema selle perioodi elust midagi. Ta perekond uskus, et ta oli veetnud selle aja Aleksandrias õppides. Jeesus ei kinnitanud kunagi neid arvamusi ega eitanud neid ka avalikult.

³ Mõnenädalase Naatsaretis viibimise ajal külastas Jeesus oma peret ja tuttavaid, veetis veidi aega vend

Joosepi remonditöökojas, kuid pühendas peatähelepanu Maarjale ja Rutile. Rutt oli siis juba peaaegu viieteistkümnepäevane ja see oli Jeesuse esimene võimalus temaga pikalt vestelda pärast seda, kui õest oli neiu saanud.

⁴ Nii Siimon kui ka Juudas olid juba mõnda aega soovitud abielluda, aga nad ei tahtnud seda teha ilma Jeesuse nõusolekuta, seepärast olid nad need sündmused edasi lükanud, lootes, et vanim vend tuleb tagasi. Kuigi nad pidasid Jaakobust enamikus asjades perekonna peaks, soovisid nad abiellumiseks siiski Jeesuse õnnistust. Nii toimusidki selle aasta — 24. a pKr — märtsi algul Siimoni ja Juuda topeltpulmad. Nüüd olid kõik vanemad lapsed abielus, Maarja juurde koju oli jäänud ainult noorim, Rutt.

⁵ Jeesus külastas igat oma perekonna liiget üsna korrapäraselt ja endastmõistetavalt, ent kui nad kõik koos olid, oli tal nii vähe öelda, et teised omavahel seda imeks panid. Maarja oli oma esmasündinud poja ebatavaliselt iseäralikust käitumisest eriti häiritud.

⁶ Umbes sel ajal, kui Jeesus valmistus Naatsaretist lahkuma, haigestus tõsiselt ühe linna läbiva suure karavani juht ja Jeesus kui keelteoskaja pakkus end tema asemele. Et see reis pidi viima ta aastaks ära ning et kõik ta vennad olid abiellunud ja kodus elas vaid ema koos Rutiga, kutsus Jeesus kokku perekonna nõupidamise ja tegi ettepaneku, et ema ja Rutt võiksid asuda elama Kapernauma majja, mille ta oli hiljuti Jaakobusele andnud. Mõni päev pärast Jeesuse lahkumist kolisidki Maarja ja Rutt Kapernauma, kus nad elasid Maarja elu lõpuni Jeesuse antud kodus. Joosep kolis oma perega vanasse kodusse Naatsaretis.

⁷ See oli Inimese Poja siseelus üks ebatavalisemaid aastaid, tema inimmeel saavutas sisimas elava Kohandajaga üha parema kooskõla. Kohandaja oli aktiivselt tegelnud mõtlemise ümberkorraldamisega ja meelega ettevalmistamisega suurteks sündmusteks, mis polnud tol ajal enam kuigi kauges tulevikus. Jeesuse isiksus valmistus suureks muutuseks oma suhtumises maailma. See oli vahepealne aeg, üleminekuaeg inimesena ilmunud ja Jumalana elu alustanud olendist olendiks, kes nüüd valmistus Jumalana ilmunud inimesena oma maist eluteed lõpule viima.

2. KARAVANIREIS KASPIA MERE ÄÄRDE

¹ Esimesel aprillil 24. a pKr lahkus Jeesus Naatsaretist karavanireisile Kaspia mere piirkonda. Karavan, mida Jeesus asus juhtima, liikus Jeruusalemmast Damaskuse ja Urmia järve kaudu läbi Assüüria, Meedia ja Partia Kaspia mere piirkonna edelaossa. Sellelt reisilt naasis ta alles aasta pärast.

² See karavanireis tähendas Jeesusele veel üht uurimis- ja isikliku hoolitsuse retke. Tal oli huvitavaid kogemusi ka selle karavaniperega — reisijate, valvurite ja kaameliajajatega. Kümned karavani tee ääres elanud mehed, naised ja lapsed hakkasid rikkamat elu elama pärast kokkupuutumist Jeesusega, ühe nende silmis tavalise karavani ebatavalise juhiga. Tema isiklikust hoolitsusest ei olnud küll kasu kõigil, kellele see osaks sai, kuid enamik neist, kes temaga kohtusid ja vestlesid, elas tänu sellele oma maise elu lõpuni paremate inimestena.

³ Kõigist Jeesuse rännakutest viis see Kaspia mere reis teda idamaale kõige lähemale ja võimaldas tal õpida paremini tundma Kaug-Ida rahvaid. Ta sõlmis lähedasi isiklikke kontakte kõigi Urantial püsima jäänud rassidega, välja arvatud punane rass. Ta tundis ühtviisi suurt rõõmu oma isiklikust hoolitsusest kõigi nende erinevate rasside ja segunenud rahvaste eest ning nad kõik olid tema toodud elavale tõele vastuvõtlikud. Nii eurooplased Kaug-Läänest kui ka asiaadid Kaug-Idast pöörasid tema sõnadele lootusest ja igavesest elust suurt tähelepanu ning neid kõiki mõjutas võrdselt tema armastavale teenimisele ja vaimsele hoolitsusele pühendatud elu, mida ta nii armurikkalt nende seas elas.

⁴ Karavanireis oli igas mõttes edukas. See oli Jeesuse inimelu üks huvitavamaid episoodide, sest ta töötas sel aastal juhina ning vastutas tema hoolde usaldatud varade ja karavaniseltskonda kuuluvate rändurite turvalisuse eest. Ja ta täitis oma mitmekülgseid kohustusi väga ustavalt, tegusalt ja targalt.

⁵ Kaspia mere piirkonnast tagasi pöördudes loovutas Jeesus karavani juhtimise Urmia järve ääres teistele ja jäi sinna veel veidi enam kui kaheks nädalaks. Ta naasis ühe teise karavani reisijana ja lahkus karavanist Damaskuses, kuigi kaamelite omanikud palusid tal nende teenistusse jääda. Selle pakkumise tagasi lükanud, reisis ta ühe karavaniga edasi Kapernauma, saabudes sinna esimesel aprillil 25. a pKr. Ta ei pidanud Naatsaretti enam oma kodupaigaks. Jeesuse, Jaakobuse, Maarja ja Ruti kodulinnaks oli saanud nüüd Kapernaum. Kuid Jeesus ei elanud enam kunagi

oma perekonnaga koos, Kapernaumas viibides peatus ta Sebedeuste juures.

3. URMIA LOENGUD

¹ Teel Kaspia mere äärde tegi Jeesus mitmepäevase puhke- ja kosumispeatuse Urmia järve läänekaldal asuvas vanas Pärsia linnas Urmias. Urmia lähedal, kaldast veidi eemal asuva saarterühma suurimal saarel paiknes suur „religioonivaimule” pühendatud ehitus — amfiteater loengute pidamiseks. Tegelikult oli see ehitus usundite filosoofia tempel.

² Selle usutempli oli ehitanud üks Urmia rikas kaupmees koos oma kolme pojaga. Tolle mehe nimi oli Kymboyton ja tema esiisad põlvnesid paljudest erinevatest rahvastest.

³ Selles usukoolis algasid loengud ja arutelud igal nädalapäeval kell 10 hommikul. Pärast lõunat jätkusid need kell 3 ja õhtused väitlused algasid kell 8. Neil õppe-, arutus- ja väitluskoosolekutel osales alati ka Kymboyton või mõni tema kolmest pojast. Selle ainulaadse usunditekooli asutaja elas ja suri, avaldamata kunagi oma isiklikke usulisi tõekspidamisi.

⁴ Jeesus osales neil aruteludel mitu korda ja enne Urmiast lahkumist leppis Kymboyton Jeesusega kokku, et too elab kaks nädalat nende juures ja peab kaksikümme neli loengut teemal „Inimestevaheline vendlus” ning viib läbi konkreetset oma loengute ja inimestevahelise vendluse kohta üldse kaksteist õhtust küsitlus-, arutelu- ja väitluskoosolekut.

⁵ Vastavalt kokkuleppele tegigi Jeesus tagasiteel peatuse ja pidas need loengud. See oli Meistri kõige plaanipärasem ja vormilisem õpetustöö Urantial. Ta polnud veel kunagi rääkinud nii palju ühel teemal kui neil loengutel ja aruteludel inimestevahelisest vendlusest — ega teinud seda ka hiljem. Need loengud käsitlesid tegelikult „jumalariiki” ja „inimeste kuningriike”.

⁶ Selle usundite filosoofia templi teaduskonnas oli esindatud enam kui kolmkümme religiooni ja usukultust. Iga usurühm oli valinud ja volitanud oma õpetajad ning toetas neid. Tol ajal oli teaduskonnas umbes seitsekümme viis õpetajat ning nad elasid ligikaudu kaksteist elanikku mahutavates majakestes. Iga uue kuu hakul vahetati neid rühmi liisku heites. Sallimatuse, riiakuse või muu kogukonna elu häiriva loomuomaduse ilmnemisel aeti eksinud õpetaja kohe ilma pikema jututa ära. Ta saadeti tseremoonitsemata minema ja tema koha sai oma järjekorda ootav kandidaat.

⁷ Erinevate usundite õpetajad püüdsid igati näidata, kui sarnased on need religioonid selle ja järgmise

elu põhialuste osas. Selles teaduskonnas koha saamiseks tuli aktsepteerida vaid üht doktriini — iga õpetaja pidi esindama religiooni, mis tunnistab Jumalat, mingit ülimat Jumalust. Teaduskonnas oli veel viis sõltumatut õpetajat, kes ei esindanud ühtki organiseeritud religiooni, ning ka Jeesus esines niisuguse sõltumatu õpetajana.

⁸ ¶ [Kui meie, keskteelised, Jeesuse Urmias antud õpetustest esimese kokkuvõtte tegime, tekkis kirikuseeravite ja arenguseeravite vahel vaidlus, kas oleks tark need õpetused Urantia ilmutusse lülitada. Nii religiooni kui ka maise valitsemise osas on olukord kahekümnendal sajandil hoopis teistsugune kui Jeesuse ajal ja Meistri Urmia-õpetusi oli tõepoolest raske kohandada jumalariigi ja inimeste riikide kahekümnenda sajandi probleemidega. Me ei suutnudki leida Meistri õpetustele sellist sõnastust, mis oleks olnud vastuvõetav neile mõlemale planeedivalitsuse seeravite rühmale. Lõpuks moodustas ilmutuskomisjoni esimees Melkisedek meie seast kolmeliikmelise komisjoni, mis pidi kohandama Meistri Urmia-õpetused meie vaatepunktist kahekümnendal sajandil Urantial valitsevate religioosete ja poliitiliste tingimustega. Seetõttu kohandasime meie, kolm teisest keskteelist, Jeesuse õpetusi sedavõrd, et pärast ümbersõnastamist peaksid need meie arvates sobima tänapäeva maailma tingimustega. Me esitame nüüd need seisukohad, nagu need kõlavad pärast ilmutuskomisjoni esimehe Melkisedeki toimetamist.]

4. SUVERÄÄNSUS — JUMALIK JA INIMLIK

¹ Inimestevaheline vendlus põhineb Jumala isadusel. Jumala pere pärineb Jumala armastusest — Jumal on armastus. Jumal-Isa armastab jumalikult kõiki oma lapsi.

² Taevariik, jumalik valitsus, põhineb jumalikul suveräänsusel — Jumal on vaim. Kuna Jumal on vaim, siis on see riik vaimne. Taevariik pole ei aineeline ega puhtintellektuaalne, see on Jumala ja inimese vaheline vaimne suhe.

³ Kui erinevad religioonid tunnetavad Jumal-Isa vaimu ülemvõimu, siis püsib kõigi nende usundite vahel rahu. Vaid siis, kui üks religioon peab end mingil viisil teistest kõrgemaks ja arvab endal olevat ainuvõimu teiste üle, muutub see nende suhtes sallimatuks ja sõandab teiste usundite usklike taga kiusama hakata.

⁴ Usurahu — vendlus — võib eksisteerida vaid siis, kui kõik usundid on valmis loobuma kogu oma kiriklikust võimust ja igasugusest vaimse ülemvõimu taotlemisest. Vaimne suverään on ainult Jumal ise.

⁵ Religioonide võrdsus (usuvabadus) on ilma ussõdadeta võimalik vaid siis, kui kõik religioonid nõustuvad andma igasuguse religioosse ülemvõimu üle mingile inimesest kõrgemale tasandile, Jumalale endale.

⁶ Taevariik inimsüdametes loob religioosse ühtsuse (mitte tingimata ühetaolisuse), sest kõik usurühmad, kuhu need usklikud kuuluvad, on vabad igasugustest arusaamadest kiriklikust võimust — religioosest ülemvõimust.

⁷ Jumal on vaim ja Jumal paigutab oma vaim-mina ühe fragmendi inimsüdamete sisimasse. Vaimset on kõik inimesed võrdsed. Taevariigis pole kaste, klasse, ühiskonnakihte ega majanduslikke rühmi. Te kõik olete vennad.

⁸ Ent niipea, kui te kaotate silmist Jumal-Isa kui vaimse suverääni, hakkab mõni religioon pidama end teistest kõrgemaks ja siis asendub rahu maa peal ning heatahtlikkus inimeste seas lahkarvamuste, vastastikkuste süüdistuste, isegi ussõdadega, vähemalt usutegelastevaheliste sõdadega.

⁹ Vaba tahtega olenditel, kes peavad end omavahel võrdseteks, kui nad just ei tunnista enese alluvust mõnele kõrgemale suveräänile, tekib varem või hiljem kiusatus proovida omandada teiste isikute ja rühmade üle võimu ja autoriteeti. Võrdsuse mõiste toob rahu alles siis, kui vastastikku tunnistatakse mingi kõrgema suverääni kõikeyhtivat mõjuvõimu.

¹⁰ Urmia usutegelased elasid koos suhteliselt rahulikult ja vaikselt, sest nad olid täielikult loobunud kõigist oma arusaamadest usulisest ülemvõimust. Vaimset uskusi nad kõik Jumala ülemvõimu, sotsiaalselt allusid nad täielikult ja vaieldamatult oma juhile — Kymboytonile. Nad teadsid hästi, mis juhtub iga õpetajaga, kes püüab oma kaasõpetajate üle võimutseda. Urantial ei saa olla kestva usurahu enne, kui iga usurühm loobub vabatahtlikult kõigist oma arusaamadest jumaliku soosingu, väljavalitud rahva ja religioosse ülemvõimu suhtes. Alles siis, kui Jumal-Isa saab ülimaks, saavad inimesed usuvendadeks ja elavad maa peal koos usurahus.

5. POLIITILINE SUVERÄÄNSUS

¹ [Meistri õpetus Jumala suveräänsusest on küll tõde — mida komplitseeris vaid temast loodud religiooni hilisem ilmumine maailmausundite hulka —, kuid tema juttu poliitilisest suveräänsusest on tohutult komplitseerinud poliitilised arengud rahva elus viimase enam kui tuhande üheksasaja aasta jooksul. Jeesuse ajal oli maailmas vaid kaks suurt jõudu — läänes

Rooma impeerium ja idas Hani impeerium — ning nende kahe vahel laiusid Partia kuningriik ja muud Kaspia ning Turkestani piirkondade maad. Seepärast oleme järgnevas tekstis läinud Meistri Urmias poliitilise suveräänsuse kohta antud õpetustest kaugemale ja püüdnud ühtlasi kohaldada need õpetused poliitilise suveräänsuse arengu eriti kriitilisele etapile kahekümnenadal sajandil pärast Kristust.]

² ¶ Urantial ei lõpe sõdimine seni, kuni rahvad hoiavad kinni oma illusoorsetest ettekujutustest riigi piiramatust suveräänsusest. Asustatud maailmas võib suhtelist suveräänsust olla ainult kahel tasandil: iga üksiku sureliku vaimne vaba tahe ja inimkonna kui terviku ühine suveräänsus. Kõik üksikisiku tasandi ja kogu inimkonna tasandi vahelised rühmitused ja ühendused on suhtelised, ajutised ja vaid sel määral väärtuslikud, kui võrd need suurendavad üksikisiku ja planeedi kui suure terviku — inimese ja inimkonna — heaolu, üldist hüvangut ja progressi.

³ Usuõpetajad peavad alati meeles pidama, et Jumala vaimne ülemvõim on kõigi vahepealsete vaimsete ustavusvahekordade suhtes ülimuslik. Ilmalikud valitsejad mõistavad kord, et inimeste riike valitsevad Kõigekõrgemad.

⁴ See Kõigekõrgemate valitsemine inimeste riikide üle ei too erilist kasu mõnele eriti soositud surelike rühmale. Pole olemas niisugust asja nagu „väljavalitud rahvas”. Kõigekõrgemate kui poliitilise arengu üldjuhtide valitsuse eesmärgiks on edendada suurimat hüvangut võimalikult kauaks võimalikult paljudele *kõigi* inimeste seast.

⁵ Suveräänsus on jõud ja seda kasvatab organiseeritus. Poliitilise võimu organiseerituse kasv on hea ja õige, sest see kaldub hõlmama kogu inimkonna üha laiemaid lõike. Ent seesama poliitiliste organisatsioonide kasv loob probleeme poliitilise võimu algse ja loomuliku organisatsiooni — perekonna — ja poliitilise kasvu lõpliku teostumise — kogu inimkonna poolt ja kogu inimkonna jaoks loodud kogu inimkonna valitsuse kõigil vahepealsetel etappidel.

⁶ Alustades vanemate võimust perekonnarühmas, areneb poliitiline suveräänsus organiseerumise teel sedamööda, kuidas perekonnad koonduvad veresugulaste klan nidesse, mis ühinevad erinevatel põhjustel hõimudeks — veresugulusest kõrgemateks poliitilisteks rühmitusteks. Hõimud ühinevad kaubanduse, äritegevuse ja vallutuste tulemusena edasi rahvaks, rahvad aga ühinevad mõnikord impeeriumiks.

⁷ Kui suveräänsus kandub väiksemalt rühmadelt suurematele, siis jääb sõdu vähemaks. See tähendab, et

on vähem väiksemaid sõdu väiksemate rahvaste vahel, kuid suuremate sõdade oht kasvab sedamööda, kuidas suveräänsed riigid üha kasvavad. Peagi, kui kogu maailm on läbi uuritud ja allutatud, kui järele on jäänud vähesed tugevad ja võimsad riigid, kui need suurte ja pealtnäha suveräänsete riikide piirid juba kokku puutuvad ning neid lahutavad ainult mered, on areen valmis suurte sõdade, ülemaailmsete konfliktide puhkemiseks. Niinimetatud suveräänsed riigid ei saa elada, küünarnukid vastamisi, ilma et tekiks konflikte ja sõdu.

⁸ Poliitilise suveräänsuse areng perekonnalt kogu inimkonnale kulgeb raskelt, sest kõigil vahepealsetel tasanditel ilmneb inertsist põhjustatud vastupanu. Perekonnad on vahel trotsinud oma suguvõsa; suguvõsad ja hõimud õonestavad sageli territoriaalriigi suveräänsust. Poliitilise suveräänsuse iga uut ja edenevat arenguetappi takistavad ja pidurdavad (ning on alati takistanud ja pidurdanud) poliitilise organisatsiooni varasemate arenguastmete „tellinguetapid”. Ning see on tõsi, sest kord juba mobiliseerunud inimlikku lojaalsustunnet on raske muuta. Sama lojaalsus, mis võimaldab hõimul areneda, raskendab hõimust kõrgema tasandi, territoriaalriigi arengut. Ja seesama lojaalsus (patriotism), mis võimaldab areneda territoriaalriigil, komplitseerib väga oluliselt arengut kogu inimkonda hõlmava valitsusala suunas.

⁹ Riiklik suveräänsus tekib enesemääramisõiguse loovutamise, algul üksikisikult perekonnale ning seejärel perekonnalt ja suguvõsalt hõimule ja suurematele rühmitustele. See enesemääramisõiguse järjekundne üleandmine väiksemalt üha suuremale poliitilisele organisatsioonile on kulgenud Idas pärast Mingi ja Moguli dünastiatega algust üldiselt lakkamatult. Läänes kestis see kulgemine enam kui tuhande aasta jooksul kuni maailmasõja lõpuni, mil kahjuks ajutiselt tagurpidi liikuma hakkas seoses arvukate väikeste rühmade allasurutud poliitilise suveräänsuse taaskehtestamisega Euroopas.

¹⁰ Urantiale saabub kestev rahu alles siis, kui niinimetatud suveräänsed rahvad loobuvad oma suveräänsusest võimust arukalt ja täielikult inimestevahelise vendluse — inimkonna valitsuse heaks. Internatsionalism — Rahvasteliidud — ei saa kunagi inimkonnale püsivat rahu tuua. Ülemaailmsed riikide konföderatsioonid hoiavad tõhusalt ära väiksemaid sõdu ja kontrollivad vastuvõetavalt väiksemaid riike, kuid ei väldi maailmasõdade puhkemist ega oma kontrolli kolme, nelja või viie kõige võimsama valitsuse üle. Tõeliste konfliktide korral astub mõni neist maailma suurrii-

kidest liidust välja ja kuulutab sõja. Te ei saa ära hoida sõdu rahvaste vahel seni, kuni nad on ikka veel nakatunud viiruslikku pettekujutlusse rahvuslikust suveräänsusest. Internatsionalism on samm õiges suunas. Rahvusvaheline politseijõud hoiab ära palju väikesi sõdu, kuid sellega ei suudeta tõhusalt vältida suuri sõdu, maakera suurte sõjaliste valitsuste vahelisi konflikte.

¹¹ Mida vähemaks jääb tõeliselt suveräänsed rahvad (suurvõime), seda võimalikumaks ja samas vajalikumaks saab kogu inimkonda hõlmav valitsus. Kui on jäänud vaid mõned tõeliselt suveräänsed (suur)võimud, peavad nad kas alustama võitlust elu ja surma peale oma riigi (impeeriumi) ülimuslikkuse eest või siis teatavate suverääniõiguste vabatahtliku loovutamise teel looma riikidest kõrgema võimu põhituumiku, millest saab alguse kogu inimkonna tõeline suveräänsus.

¹² ¶ Rahu saabub Urantiale alles siis, kui iga niinimetatud suveräänne riik on loovutanud oma sõjalise jõu kogu inimkonna esindusvalitsusele. Poliitiline suveräänsus on maailma rahvastele loomuomane. Kui kõik Urantia rahvad loovad maailmavalitsuse, on neil õigust ja võimu muuta see valitsus SUVERÄÄNSEKS, ning kui selle esindusliku ja demokraatliku maailmavõimu kontrollile alluvad nii maailma maa-, õhu- kui ka merejõud, hakkab maa peal valitsema rahu ja inimeste seas hea tahe — kuid mitte enne.

¹³ Siinkohal võib tuua kaaluka näite üheksateistkümnendast ja kahekümnendast sajandist: Ameerika Ühendriikide nelikümmend kaheksa osariiki on juba kaua rahu elanud. Neil pole enam omavahelisi sõdu. Nad on loovutanud oma suveräänsuse föderaalvalitsusele ja sõjaliste konfliktide lahendamiseks läbirääkimiste teel on nad loobunud kõigist nõuetest petlikule enesemääramisõigusele. Iga osariik reguleerib küll oma siseasju ise, kuid ei sekku välissuhetesse, tollitariifidesse, immigratsiooni-, sõjalistesse ega riikidevahelise kaubanduse küsimustesse. Osariigid ei tegele ka kodakondsusküsimustega. Nelikümmend kaheksa osariiki kannatavad sõjakahjude all vaid siis, kui föderaalvalitsuse suveräänsus mingil viisil ohtu satub.

¹⁴ ¶ Need nelikümmend kaheksa osariiki on loobunud suveräänsuse ja enesemääramisõiguse kaksiksofistikast, nende osariikide vahel valitseb rahu ja vaikus. Nii hakkavad ka kogu Urantia rahvad rahust rõõmu tundma, kui nad loovutavad igaüks oma suveräänsuse vabatahtlikult globaalsele valitsusele — inimestevahelist vendlust esindavale ülemvõimule. Selles maailmariigis on väikeriikidel sama suur võim kui suur-

tel, nii nagu väikeosariigil Rhode Islandil on Ameerika Kongressis samamoodi kaks senaatorit kui suure elanike arvuga New Yorgi osariigil või suure pindalaga Texase osariigil.

¹⁵ Nende neljakümne kaheksa osariigi piiratud (osariikliku) suveräänsuse löid inimesed inimeste jaoks. Ameerika Ühendriikide osariikidest kõrgema (riikliku) suveräänsuse löid algselt kolmteist osariiki oma huvides ja inimeste huvides. Kunagi loovad riigid samamoodi nii enda kui ka kõigi teiste inimeste huvides riikidest kõrgema, inimkonna suveräänsuse planeedivalitsuse.

¹⁶ Kodanikud ei sünni valitsuste heaks, valitsused on inimeste heaks loodud ja kavandatud organisatsioonid. Poliitiline suveräänsus võib areneda seni, kuni tekib valitsus, mis esindab kõigi inimeste suveräänsust. Igasugune muu suveräänsus on suhtelise väärtusega, tähenduselt vahepealne ja seisundilt alluv.

¹⁷ Teaduse progress muudab sõjad üha laastavamaks, kuni need muutuvad rahvastele peaaegu enesetapjalikeks. Kui palju maailmasõdu tuleb veel pidada ja kui paljud rahvasteliidud peavad läbi kukkuma, enne kui inimesed on nõus moodustama inimkonnavalitsust, et rõõmu tunda alalise rahu õnnistusest ja jõudsalt areneda heast tahtest — ülemaailmsest heast tahtest — sündinud inimestevahelises rahus?

6. SEADUS, VABADUS JA SUVERÄÄNSUS

¹ Kui üks inimene ihaldab vabadust, peab ta meeles pidama, et *kõik* teised inimesed ihaldavad sedasama vabadust. Need vabadustarmastavate surelike rühmad ei saa elada rahu koos, allumata neile seadustele, reeglitele ja eeskirjadele, mis annavad igale inimesele teistega võrdselt vabadust, kindlustades kõigile tema kaassurelikele sama palju vabadust. Kui üks inimene soovib olla jäägitult vaba, peab teisest saama täielik ori. Vabadus on suhteline nii sotsiaalselt, majanduslikult kui ka poliitiliselt. Vabadus on tsivilisatsiooni kingitus, mida võimaldab SEADUSE maksmapanek.

² Religioon teeb inimestevahelise vendluse teostamise vaimselt võimalikuks, kuid inimkonna valitsus peab reguleerima sellise inimliku õnne ja teovõimega kaasnevaid sotsiaalseid, majanduslikke ja poliitilisi probleeme.

³ Sõjad ja kuuldused sõjast — et rahvas tõuseb rahva vastu — püsivad just niikaua, kuni maailma poliitiline suveräänsus jaguneb rahvusriikide rühma vahel ebaõiglaselt. Inglismaa, Šotimaa ja Wales võitlesid omavahel seni, kuni igaüks loobus oma suveräänsusest Ühendkuningriigi kasuks.

⁴ Järgmine maailmasõda õpetab niinimetatud suveräänseid riike teatud liiki föderatsiooni moodustama, luues sel moel mehhanismi väikeste sõdade, väiksemate riikide vaheliste sõdade vältimiseks. Ent globaalsed sõjad jätkuvad kuni maailmavalitsuse loomiseni. Globaalne suveräänsus hoiab ära globaalsed sõjad — seda ei suuda miski muu.

⁵ Nelikümmend kaheksa Ameerika vaba osariiki elavad rahu koos. Nende neljakümne kaheksa osariigi kodanike seas on esindatud Euroopa alati sõjalal olevate riikide kõik erinevad rahvused ja rassid. Ameeriklased esindavad kogu laia maailma peaaegu kõiki religioone ja ususekte ning -kultusi, kuid siin Põhja-Ameerikas elavad nad siiski rahulikult koos. Ning kõik see on võimalik seepärast, et need nelikümmend kaheksa osariiki on loovutanud oma suveräänsuse ja loobunud igasugusest mõttest taotleda võimalikku enesemääramisõigust.

⁶ Küsimus pole relvastuses või desarmeerimises. Need ülemaailmse rahu säilitamise probleemid ei puuduta ka armeesse värbamist ega vabatahtlikku väeteenistust. Kui tugevatelt rahvastelt võtta ära kogu nüüdisaegne mehaaniline relvastus ja kõik lõhkeained, hakkavad nad võitlema rusikate, kivide ja nuiadega, kuni neil püsivad pettekujutlused jumalikust õigusest rahvuslikule suveräänsusele.

⁷ Sõda ei ole inimese suur kohutav haigus: sõda on sümptom, tulemus. Tõeline haigus on rahvusliku suveräänsuse viirus.

⁸ Urantia rahvad pole kunagi olnud tõeliselt suveräänsed, neil pole kunagi olnud suveräänsust, mis oleks neid kaitsnud laastavate ja hävitavate maailmasõdade eest. Inimkonna globaalse valitsuse loomisel ei loobu rahvad niivõrd oma suveräänsusest, kuivõrd loovad tegelikult tõelise, ehtsa ja kestva maailmasuveräänsuse, mis on sestpeale täielikult suuteline neid igasuguste sõdade eest kaitsma. Kohalikke asju korraldab kohalik valitsus, riigiasju riigi valitsus, rahvusvahelisi asju globaalne valitsus.

⁹ Rahu maailmas ei saa hoida lepingud, diplomaatia, välispoliitika, liidud, võimutasakaal ega ükski muu ajutine žongleerimine rahvusliku suveräänsusega. Tuleb kehtestada maailmaseadused ja nende täitmist peab nõudma maailma valitsus — kogu inimkonna suverään.

¹⁰ Maailmavalitsuse all on üksikisikul tunduvalt rohkem vabadust. Praegu suurriikide kodanikke maksustatakse, neid allutatakse seadustele ja juhtimisele peaaegu rõhudes; see praegune sekkumine isikuvabadustesse kaob suures osas siis, kui riikide valitsused on

valmis loobuma oma suveräänsusest rahvusvahelistes küsimustes globaalse valitsuse heaks.

¹¹ Globaalse valitsuse all saavad rahvusrühmad tõelise võimaluse teostada ja nautida ehtsa demokraatia isikuvabadusi. Eksiarvamustele enesemääramisõigusest tehakse lõpp. Raha ja kaubanduse globaalse reguleerimisega saabub uus ülemaailmse rahu ajajärk. Peagi võib areneda välja globaalne keel ning tekib veidigi lootust, et kunagi saab olema ka globaalne religioon — või globaalse vaatepunktiga religioonid.

¹² Kollektiivne julgeolek ei loo kunagi rahu enne, kui see kollektiivsus hõlmab kogu inimkonda.

¹³ Inimkonna esindusvalitsuse poliitiline suveräänsus toob maa peale kestva rahu ning inimestevaheline vaimne vendlus kindlustab igaveseks hea tahte kõigi inimeste seas. Rahu maa peal ja head tahet inimeste seas ei saa teostada ühelgi muul viisil.

* * *

¹⁴ Pärast Kymboytoni surma oli ta poegadel teaduskonnas rahu säilitamisega suuri raskusi. Jeesuse õpetuste vastukaja oleks olnud suurem, kui Urmia teaduskonnaga hiljem ühinenud ristiusuõpetajad oleksid ilmutanud rohkem tarkust ja sallivust.

¹⁵ Kymboytoni vanim poeg pöördus abi saamiseks Filadelfiasse Abneri poole, kuid too ei teinud õpetajate seas õnnestunud valikut, vaid väljavalitud osutusid paindumatuteks ja kompromissituteks. Need õpetajad püüdsid seada oma religiooni teiste usunditest kõrgemale. Nad ei osanud arvatagi, et karavanijuhi sageli tsiteeritud loengud oli pidanud Jeesus ise.

¹⁶ Kui segadus teaduskonnas suurenes, lakkasid kolm venda seda rahaliselt toetamast ja viie aasta pärast kool suleti. Hiljem avati see uuesti mithraismi templina ja see põles lõpuks ühe nende orgialiku pidustuse ajal maha.

7. KOLMEKÜMNE ESIMENE ELUAASTA (25. A PKR)

¹ Kui Jeesus oma reisilt Kaspia mere äärde tagasi pöördus, teadis ta, et tema reisid maailmas on nüüd peaaegu lõppenud. Ta tegi veel ainult ühe reisi väljapoole Palestiinat, Süüriasse. Pärast lühikest külaskäiku Kapernauma läks ta Naatsaretti, peatudes seal paar päeva. Aprilli keskel siirdus ta Naatsaretist Tüürosesse. Seal reisis ta põhja, jäädes mõneks päevaks Siidonisse, kuid tema sihtkoht oli Antiookia.

² See oli aasta, mil Jeesus Palestiinas ja Süürias üksi ringi rändas. Selle rännuaasta jooksul tunti teda riigi erinevates paikades erinevate nimede all: puusepp

Naatsaretist, paadimeister Kapernaumast, kirjatundja Damaskusest ja õpetaja Aleksandriast.

³ Antiookias elas Inimese Poeg üle kahe kuu, töötades, vaadeldes, õppides, külas käies, teenides ja kogu aeg ühtlasi uurides, kuidas inimene elab, mõtleb, tunneb ja inimeksistenti keskkonnale reageerib. Kolm nädalat töötas ta telgimeistrina. Ta jäi Antiookiasse kauemaks kui ühtegi teise paika, mida selle reisi jooksul külastas. Kümme aastat hiljem, kui apostel Paulus Antiookias jutlustas ja kuulis oma poolehoidjaid rääkimas *Damaskuse kirjatundja* doktriinidest, ei osanud ta aimatagi, et ta õpilased olid kuulnud Meistri enda häält ja kuulanud tema õpetusi.

⁴ Antiookiast rändas Jeesus rannikut mööda lõunasse Kaisareasse, kuhu ta jäi mõneks nädalaks, ning liikus siis rannikut mööda edasi Joppesse. Joppest reisis ta sisemaale Jamniasse, Asdodi ja Gazasse. Gazast suundus ta sisemaad mööda Beer-Sebasse, kuhu jäi nädalaks.

⁵ Siis alustas Jeesus oma viimast rännakut eraisikuna läbi Palestiina südame, siirdudes Beer-Sebast lõunas Daani põhjas. Sel reisil põhja suunas peatus ta Hebronis, Petlemmas (kus nägi oma sünnikohta), Jeruusalemmas (Betaaniat ta ei külastanud), Beerotis, Leboonas, Sühharis, Sekemis, Samaarias, Gebas, Een-Gannimis, Een-Dooris, Maadonis; läbi Magdala ja Kapernauma reisis ta põhja, ja möödudes ida poolt Meeromi vetest, läks ta Karahta kaudu Daani ehk Filippuse Kaisareasse.

⁶ Sisimas elav Mõttekohandaja juhtis nüüd Jeesust inimeste elupaiku maha jätma ja Hermoni mäele siirduma, et ta jõuaks oma inimmeele valitsemises täiuseni ja viiks lõpule ülesande end täielikult pühendada oma maise elutöö ülejäänud osale.

⁷ See oli üks Meistri maise Urantia-elu ebatavalisi ja erakordseid ajajärke. Veel teine ja sellega väga sarnane kogemus oli tal vahetult pärast ristimist, kui ta üksi Pella lähedal mägedes viibis. See eraldatuseperiood Hermoni mäel tähistas tema puhtinimliku elujärgu lõppu, see tähendab — sureliku annetumise lõppu, kuid hilisem üksinduseaeg tähistas annetumise jumalikuma etapi algust. Ning Jeesus elas Hermoni mäe nõlvadel kuus nädalat omaette koos Jumalaga.

8. VIIBIMINE HERMONI MÄEL

¹ Veetnud veidi aega Filippuse Kaisarea läheduses, pani Jeesus oma varustuse valmis ning võtnud kaasa koormalooma ja ühe Tiglati-nimelise noormehe, suundus mööda Damaskuse teed Hermoni eelmäestikus asuvasse külla, mida kunagi nimetati Beit Jenn.

Siia seadis ta enne augusti keskpaika 25. a pKr sisse oma peatuspaiga ja jätnud oma varud Tiglati hoolde, tõusis mööda üksildasi mäenõlvu üles. Sel esimesel päeval saatis Tiglat Jeesust määratud punktini, mis oli ligikaudu 1800 m üle merepinna, ning sinna ehitasid nad kividest hoidla, kuhu Tiglat pidi kaks korda nädalas toitu viima.

² Esimesel päeval pärast Tiglatist lahkumist ronis Jeesus vaid veidi maad mäest üles ning hakkas siis palvetama. Ta palus muuhulgas oma Isa, et see saadaks kaitseseeravid tagasi „Tiglati juurde”. Ta palus, et tal lubataks sellele viimasele võitlusele sureliku eksistenti realsustega üksi vastu astuda. Ning ta soov täideti. Sellele suurele katsumusele vastu minnes oli talle juhiks ja toeks ainult tema sisimas elav Kohandaja.

³ ¶ Jeesus sõi mäel olles napilt, kuid täielikult loobus toidust ainult päev või kaks järjest. Üleinimlikud olendid, kes talle sellel mäel vastu astusid ja kellega ta vaimus maadles ning keda väes alistas, olid *tõelised*: nad olid tema põlisvaenlased Satania süsteemist, nad polnud kujutlusvõime loodud viirastused, nõrgestatud ja nälgiva sureliku meele mõttekujutlused, kes enam ei suutnud eristada realsust häiritud meele nägemustest.

⁴ Hermoni mäel veetis Jeesus augusti kolm viimast nädalat ja septembri esimesed kolm nädalat. Neil nädalatel viis ta lõpule oma sureliku ülesande jõuda meelearuusaamise ja isiksusekontrolli ringidele. Kogu selle aja, mil ta oli oma taevase Isaga osaduses, täitis tema sisimas elav Kohandaja samuti talle määratud ülesandeid. Seal saavutati selle maise loodud-olendi surelik siht. Vaid meele ja Kohandaja omavahelise häälestamise viimane etapp jäi veel teostamata.

⁵ Pärast enam kui viienädalast katkematut osadust Paradiisi-Isaga kujunes Jeesusel täielik veendumus oma olemusest ja usk oma võitu aegruumis avaldunud isiksuse ainelistele tasandite üle. Ta oli täiesti veendunud, et tema jumalik olemus tõuseb üle inimliku, ega kõhelnud seda maksma panemast.

⁶ ¶ Enne mägedest lahkumist küsis Jeesus Isalt luuba vestelda Inimese Pojana, Joosua ben Joosepina oma vaenlastega Sataniast. Tema palve täideti. Viimasel nädalal ilmiski Hermoni mäele suur kiusatus, universumikatsumus. Saatan (kes esindas Luciferi) ja mässajast Planeedivürst Caligastia tulid Jeesuse juurde ja nad tehti talle täiesti nähtavaks. Ning see „kiusatus”, see inimliku lojaalsuse viimne proovilepanek mässuliste isiksuste eksitamiste ees polnud seotud toidu, templitornide ega jultunud tegudega. See polnud seotud selle maailma kuningriikide, vaid vägeva ja aulise uni-

versumi suveräänsusega. Teie ürikute sümboolika oli mõeldud lapselike mõtetega mahajäänud ajastutele. Kuid hilisemad põlvned peaksid aru saama, missuguse suure võitluse tegi Inimese Poeg läbi sel sündmuste-rikkal päeval Hermoni mäel.

⁷ Luciferi saadikute paljudele ettepanekutele ja vastettepanekutele vastas Jeesus ainult järgmist: „Valitsegu minu Paradiisi-Isa tahe ja mõistku Päevilt Vanad sinu üle, mu mässuline poeg, jumalikult kohut. Mina olen sinu Looja-isa, vaevalt et ma sinu üle õiglaselt kohut mõistaksin ja minu halastuse oled sa juba põlglikult tagasi lükanud. Annan sinu üle õigusemõistmise suurema universumi Kohtunike kätte.”

⁸ Kõigile Luciferi pakutud kompromissidele ja ajutistele abinõudele, kõigile neile veenvatena paistnud ettepanekutele kehastununa annetumise kohta vastas Jeesus ainult järgmist: „Sündigu minu Paradiisi-Isa tahtmine.” Ning kui see raske katsumus läbi sai, pöördusid eemale saadetud kaitseseeravid Jeesuse juurde tagasi ja kandsid tema eest hoolt.

⁹ ¶ Ühel hilissuve õhtupoolikul puude all ja looduse vaikuses võitis Neadoni Miikael endale oma universumi vaieldamatu suverääniseisuse. Tol päeval viis ta lõpule Loojatele-Poegadele seatud ülesande elada arengulistes aja ja ruumi maailmades surelikus ihus kehastunud elu. Universumis teatati sellest ülitähtsast saavutusest alles kuid hiljem, tema ristimispäeval, kuid tegelikult toimus see tol päeval mäel. Ning kui Jeesus Hermoni mäelt alla tuli, olid Luciferi mäss Satanias ja Urantia lahkuviimine Caligastia poolt praktiliselt lahenduse leidnud. Jeesus oli maksnud viimase hinna, mida talt oma universumi suveräänsuse saavutamiseks oli nõutud, ning sellega oli iseenesest määratud kõigi mässajate staatus ja kõigi samasuguste tulevaste ülestõusude (kui neid üldse toimub) kiire ja tõhus lahendamine. Sellest võib näha, et Jeesuse niinimetatud „suur kiusatus” leidis aset veidi aega enne tema ristimist, mitte vahetult pärast seda sündmust.

¹⁰ Mäel veedetud aja lõppedes, kui Jeesus valmistus alla tulema, kohtas ta Tiglatit, kes saabus üles kohtumispaika toitu tooma. Teda tagasiteele pöörates ütles Jeesus ainult: „Puhkuseaeg on läbi, pean uuesti asuma oma Isa ülesannet täitma.” Ta oli sõnaaher ja väga muutunud, kui nad reisisid tagasi Daani, kus ta noormehega hüvasti jättis ja talle eesli kinkis. Siis suundus ta tuldud teed tagasi lõunasse Kapernauma.

9. OOTEAEAG

¹ Suvi hakkas juba lõppema, lähenesid lepituspäev ja lehtmajadepüha. Jeesus kohtus sabati ajal Kapernaumas oma perekonnaga ja asus järgmisel päeval koos Sebedeuse poja Johannesega teele Jeruusalemma suunas, reisisid ida poolt järve ja Gerasa kaudu ning edasi mööda Jordani orgu. Kui Jeesus teel olles veidi oma kaaslasega vestles, märkas Johannes, et Jeesus on väga muutunud.

² Jeesus ja Johannes jäid öömajale Betaanias, Laatsaruse ja tema õdede juures, ning läksid järgmisel hommikul Jeruusalemma. Nad veetsid linnas ja selle ümbruses peaaegu kolm nädalat, vähemalt Johannes tegi seda. Palju oli päevi, mil Johannes läks Jeruusalemma üksi, samal ajal kui Jeesus kõndis lähedalasuvatel küngastel ning oli korduvalt vaimses ühenduses oma taevase Isaga.

³ Lepituspäeval viibisid nad mõlemad pühalikel teenistustel. Selle juudi usurituaalide päeva tseremooniad jätsid Johannesele sügava mulje, kuid Jeesus jäi mõtlikuks ja vaikivaks pealtvaatajaks. Inimese Poja jaoks oli etendus hale ja armetu. Talle näis see kõik tema taevase Isa iseloomu ja omaduste vääritiesitamise-na. Ta vaatas selle päeva tegemisi kui jumaliku õigluse ja lõpmatu halastuse tõdede paroodiat. Ta põles soovist kuulutada tõelist tõe oma Isa armastavast loomusest ja armulisest tegevusest universumis, kuid ustav Järelevaataja manitses teda, et tema tund pole veel tulnud. Ent tol õhtul Betaanias poetas Jeesus siiski arvukaid märkusi, mis Johannest väga häirisid, ja Johannes ei saanudki päriselt aru Jeesuse tol õhtul räägitu tõelisest tähendusest.

⁴ Jeesus kavatses veeta koos Johannesega terve lehtmajadepüha nädala. Seda püha pühitseti kogu Palestiinas igal aastal, see oli juutidele puhkuseaeg. Kuigi Jeesus ei osalenud lõbusates pidustustes, oli näha, et noorte ja vanade heatujulised ja rõõmsad meelelahutused talle meeldisid ning rahuldust pakkusid.

⁵ Pidustustenädala keskel ja enne pühade lõppu jättis Jeesus siiski Johannesega hüvasti, öeldes, et soovib minna mägedesse, kus tal on parem oma Paradiisi-Isaga nõu pidada. Johannes oleks tahtnud kaasa minna, kuid Jeesus soovitas tal kindlasti pidustuste lõpuni kohale jääda, öeldes: „Sinul pole vaja Inimese Poja koorimat kanda. Kui linn rahun magab, peab ainult valvur vahti pidama.” Jeesus ei pöördunud Jeruusalemma tagasi. Veetnud peaaegu nädala üksi Betaania lähedal mägedes, lahkus ta Kapernauma. Koduteel jäi ta üheks päevaks ja ööks Gilboa nõlvadele, selle koha lähedale,

kus kuningas Saul oli endalt elu võtnud, ning Kapernauma jõudes näis ta rõõmsamana kui Johannesest Jeruusalemmas lahkudes.

⁶ Järgmisel hommikul läks Jeesus Sebedeuse töökojas kirstu juurde, kuhu olid jäänud tema isiklikud asjad, pani põlle ette ja küsis tööd, öeldes: „Mul oleks mõistlik midagi teha, kuni ma oma tunni tulekut ootan.” Ning ta töötas mitu kuud, kuni järgmise aasta jaanuarini, kõrvuti oma venna Jaakobusega paaditöökojas. Pärast seda koos Jeesusega töötatud aega ei jätnud Jaakobus enam kunagi tõeliselt ja täielikult usku Jeesuse missiooni, ükskõik, missugused kahtlused ka ei kerkinud varjutama Jaakobuse arusaama Inimese Poja elutööst.

⁷ Sel viimasel paaditöökojas töötamise perioodil tegeles Jeesus enamiku ajast suurte laevade siseviimistlusega. Ta tegi oma käsitööd väga hoolikalt ja näis iga kord, kui oli õnnestunud tööga lõpule jõudnud, tundvat tehtust rahulolu. Kuigi ta kulutas pisiasjadele vähe aega, tegi ta põhitöö alati hoolikalt.

⁸ ¶ Aja jooksul jõudsid Kapernauma kuuldused

kellestki Johannesest, kes jutlustas ja patukahetsejaid Jordanis ristis ning kelle jutlus kõlas nii: „Taevariik on lähedal; parandage meelt ja laske end ristida.” Jeesus kuulis neid jutte sedamööda, kuidas Johannes liikus aegamisi piki Jordani orgu edasi, alustanud Jeruusalemmale kõige lähemast koolmekohast. Kuid Jeesus töötas endist viisi ja valmistas paate, kuni Johannes oli jõudnud järgmise aasta, 26. a pKr jaanuarikuuks jõgemööda Pella lähedale; siis pani ta tööriistad käest, teatades: „Minu tund on tulnud,” ja läks Johannes juurde, et end ristida lasta.

⁹ Ent Jeesusega oli toimunud suur muutus. Vähesed neist, kes olid tema reisidel mööda maad temaga vestlemist nautinud ja tema hoolitsust kogunud, tundsid hiljem avalikus õpetajas ära sama inimese, keda nad olid eelmistel aastatel eraisikuna tundnud ja armastanud. Ning sellel, miks tema varased abisaanud teda tema hilisemas rollis avaliku ja autoriteetse õpetajana ära ei tundnud, oli oma põhjus. See meele ja vaimu teisenemine oli üha tugevnenud pikki aastaid ja jõudis lõpule Hermoni mäel viibitud sündmusterikkal ajal.